

குயில்

பதிவேண்: எம். 7030.

கிழமை இதழ்
ஆசிரியர்
பாரதிதாசன்
விலை 13 காசுகள்

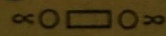
குரல்: 1

புதுச்சேரி, 18-11-58 செவ்வாய்

இசை: 25

பொன்னேட்டில்

புதுப்பாட்டு!

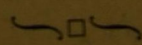
பழந்தமிழ்க் குடிகள் வழிவந்த நாமே
பச்சைத் தமிழர்கள்! நமதிந்த நாடு — நல்
உழுந்தன வேளும் நமைப்பிறர் ஆள
உரிமையே இல்லை என்றுநீ பாடு!

எழுந்தநம் எண்ணம், செந்தி வெள்ளம்!
எதிர்ப்பில்லை என்று பாடொரு பாட்டு — நாம்
இழந்தன பலப்பல! ஆயினும் தமிழ்மறம்
இழக்கிலோம் என்றே இலக்கியம் காட்டு!

குமரியும் இமையமும் குரைகடல் இரண்டும்
உள்ளிட்ட தான தமிழகம் இன்று — சிறு
சிமிழா யிடினும் புலவனேபாடு
செந்தமிழ் மக்கள் சிறுத்தைகள் என்று!

பொய்ம்மை வென்றது புரட்டுக்கள் வென்றன
என்றன தொலைந்தன பார் இப் பொழுது — நன்
மெய்ம்மை வென்றதே வீரம் வென்றதே
என்றுநீ கவிஞனே பொன்னேட்டில் எழுது!

மதவலை அறுத்தோம் சாதிநஞ் சுமிழ்ந்தோம்
வடக்கர் இடக்கரின் போக்கையும் கண்டோம் — நாம்
புதுக்கிய விடுதலை மணிக்கொடி ஏற்றிப்
புலவரின் செந்தமிழ்க் கவியழு துண்டோம்!

புதுச்சேரி, தி. வ. ஆ. ககஅக புரட்டாசி ௩

தமிழர் எழுச்சி!

><□><

ஓர் இனத்தாரின் இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளது அவ் வினத்தாரின் பழம்புகழ்!

ஓர் இனத்தாரின் பழம்புகழில் அமைந்துள்ளது அவ் வினத்தாரின் எதிர்கால எழுச்சி!

தூய தமிழிலக்கியத்தில் ஆரிய மறைக்கருத்தான ஊசி மருந்தைச் சிறிது சிறிதாக நாளடைவில் ஏற்றி வந்தவர்கள் இன்று அதை அடியோடு ஒழித்துவிடப்பட்டவை உருவிட்டார்கள்.

இந்த ஒழிப்பு வேலை நல்லதொரு திட்டமிட்டே தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழரின் இன்றைய எழுச்சியில் படுவீழ்ச்சியை அவர்கள் உண்டுபண்ணுகின்றார்கள். தமிழிலக்கியத்தைத் தொலைப்பதுதான் அதற்கு வழி என்பதை அவர்கள் அறிந்து முடிவு கட்டிக்கொண்டார்கள்.

தமிழ் என்று ஒரு தனிமொழி இல்லையாம். அது வடமொழியினின்று தோன்றியதாம். தமிழ்ப் பெருநூற்கள் அனைத்தும் வடவர் நூற்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களாம். தமிழர் நாகரிகம் ஆரியர் கழகத்தினின்று தோன்றியதாம்.

தமிழும் தமிழர் வாழவும் தொன்மையானது என்று கூறிக்கொள்வதில் தமிழருக்கு ஒரு தனி ஆசையாம். அது பொய்யாம்.

இவ் வகையான கட்டுரைகள் அவர்களின் ஏடுகளில் முன்பக்கத்தை அழகு செய்கின்றன. இதற்கென்றே புதிய வார இதழ்கள் தோற்று கின்றன. பழைய ஏடுகளும் வாடகைக்குப் பிடிக்கப்படுகின்றன.

இது பற்றிய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்க ஆட்கள் சேர்க்கப்படுகின்றனர்.

பல்கலைக் கழகங்கள் இதில் பெரும் பங்கெடுத்துப் பணியாற்றுகின்றன.

அண்மைய ஐந்தாண்டுகளின் முன்வரைக்கும் இருந்த தமிழர் - திராவிடர் வரலாறுகள் திடீரென்று தலைகீழ் மாறுதலுக்கு உள்ளாகின்றன. தமிழர்கள்-ஆரியர்கள் தமிழ் நாட்டில் ஆரியருக்குப்பின் வந்தவர்கள் என்ற புதைவாணம் பள்ளிகளிலெல்லாம் வேடிக்கை காட்டுகின்றது.

இதுபற்றி அலுவலில் இருக்கும் தமிழ்ப் புலவர்களின் உள்ளமெல்லாம் தணலாகின்றது ஆயினும் அச்சம் அதை அடக்கிவருகின்றது.

தமிழே உயிர் என்று எண்ணுகின்ற தமிழ் மரணவர்களின் அஞ்சாத உள்ளம் அணைகடந்து போகும் நேரம் இது! ஆயினும், அவர்களை இழுத்துக்கட்டி அவர்களிடம் ஓர் ஒழுங்கு முறை ஏற்படுத்தாமல் காலம் வீணாகின்றது.

திராவிடர் கழகம் பெரும்பணியைத் தலையில் போட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. பகைவரின் முயற்சியாகிற தீத்திரளின் நடுவில் தமிழர் நலம் வைக்கப்பட்டிருந்தும், அந்தத் தணலில் குதிக்கத் திராவிடர்கழகம் இராகுகாலம் பார்க்கவில்லை; அதை அதுகுளிர்ந்த தாயரைப்பொய்கை என்றே முடிவு செய்திருக்கின்றது.

ஆதலினால்தான் திராவிடர்கழகம் தமிழர்-தலைவர் பெரியார் கீழ்வரும் திட்டங்களை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

அவை வருமாறு :

1. நேரு அரசினர் எந்தெந்த வழியாக நம் பகைக் கூட்டத்திற்கு, பகை எழுத்தாளர்க்கு, பகை ஏடுகட்குப் பணம் அனுப்பு

வந்தவர் மொழியா? செந்தமிழ்ச் செல்வமா?

பஞ்சம்

பஞ்சின் தன்மை பஞ்சம் ஆயிற்று. ஈறு திரிந்த ஓர் ஆகுபெயர் என்க.

பஞ்சின் தன்மையாவது: எளிமை, நிறை இல்லாமை, அதனடியாகப் பிறந்த பஞ்சம் என்பதும் எளிமை நுகர்ச்சியில்லாமை பொருளில்லாமை எனப்பொருள்படும்.

இன்னும், பஞ்சு என்பது ஐ இறுதி பெற்று ஆண்பால், பெண்பால் ஒன்றன்பால் ஆகிய மூன்று பாற்கும் வரும். அவன் பஞ்சை, அவள் பஞ்சை, அது பஞ்சை என.

அதுவே உயர்திணை அஃறிணையாகிய பலர் பாலுக்கும், பலவின்பாலுக்கும் அர்,கள் பெற்று வரும்.

அவர் - பஞ்சையர். அவர்கள் - பஞ்சையர்கள். பஞ்சைகள், அவை - பஞ்சைகள், அவைகள் - பஞ்சைகள் என.

அவை - பஞ்சை எனினும் இழுக்காது.

பஞ்சம் என்பதைத் தமிழர் சிலர் வடசொல் என்று ஏமாறுகிறார்கள் என்பதறிந்து - ஐயம் நீக்குதற் பொருட்டே இவ்வாறு விளக்கப்பட்டது. பஞ்சம், பஞ்சை தாயதமிழ்ச் சொற்கள்!

கின்றார்கள்? - கண்டறிய ஒரு தனித் துப்பறியும் படைவேண்டும்.

2. எந்தெந்த எட்டில், எந்தெந்தப் பொதுக் கூட்டத்தில், எந்தெந்த நாளில், தமிழைத், தமிழிலக்கியத்தைத், தமிழ் வரலாற்றைக் குறைவு படுத்துகிறார்கள்? அதே நேரத்தில் அவர்களின் பொய்மையை எடுத்துக் காட்டி மக்களைத் தட்டிக்கொடுக்க ஒருபுலவர் படை வேண்டும்.

3. நம் மேன்மையை, தமிழின் உயர்வை, தமிழிலக்கியத்தின் தொன்மையை எந்தெந்த நூலின் எந்தெந்த வரிகள் குறைவு படுத்துகின்றன? அவைகளை மறுத்து மக்கட்கு மேய்மையை எடுத்துக்காட்ட ஓர் எழுத்தாளர் படைவேண்டும்.

4. எந்தெந்தப் பள்ளியில் எந்தெந்த வகுப்பில் எந்தெந்த ஆசிரியர்கள் தமிழையும்

பனாதி

இது தமிழ்ச்சொல்லே. பன் + அத்து + இ = பன்னத்தி அத்துச் சாரியை இ பெயர் இறுதிநிலை பன் - ஒருவகைப்புல். அது பச்சென்றிருக்கையிலும் கொளுத்தினால் காய்ந்ததுபோல் எரியும். பசையற்றது. பன்னத்தி என்பதே பனாதி என மருவீற்று. பனாதி - பசையற்றவன், வளமில்லாதவன்.

ஆதலின் அது தமிழ்ச்சொல்லாதல் பெறப்படும் என்க.

வேந்தன்

அயோத்தியா காண்டம் நகர் நீங்குபடலம் 185ம் செய்யுளின் விரிவுரையில் வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரி வேந்தன் தேவேந்திரன் என்பதன் சிதைவு என்பர் - என்று எழுதி யுள்ளார்.

“வேந்தன் மேய தீப்புனல் உலகமும்” எனத் தொல்காப்பியத்தில் வருகின்றதென்றால் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தேவேந்திரன் என்பது வேந்தன் என்று சிதைந்துவிட்டதா? வை. மு. கோ. என்னுமிவரைப் போன்ற தீநெறியில் அஞ்சாது கால் வைத்திருப்பாரா தொல்காப்பியர்!

தமிழரையும் குறைவுபடுத்திப் பேசுகின்றார்கள்? அவ்வப்போது அதைத்தெரிந்து பூக்காமல் காய்க்காமல் வேரோடு தொலைக்க, பள்ளி தோறும் உள்ளவர்களைக் கொண்ட ஒரு மாணவர் படைவேண்டும்.

5. தமிழன் என்று சொல்லிக்கொண்டு தமிழர்களை அயலானிடம் விற்கும் ஆட்களை மக்கள் அரங்கில் இழுத்துவைக்க அஞ்சாநெஞ்சு படைத்த பேச்சாளர் படை ஒன்று தனியாக வேண்டும்.

மேற்சொன்ன ஒவ்வொரு திட்டத்திற்கும் தனித்தனி வர ஏடு வேண்டும் சுவடி வெளியீடுகள் வேண்டும்.

இந்த ஐந்து திட்டங்களும், தமிழர் எழுச்சிக்கு உரம அல்ல; ஐந்து திட்டங்களே எழுச்சியும் வெற்றியும் என்க.

□ ' & □

தேவேந்திரன் என்பதே வேந்தன் என மாற்றிப்பெயர்த்துக்கொடுக்கப்பட்ட அடிக்குப் பொருள் கூறவந்த நச்சினூர்க்கினியர் மனதில் கொண்டிருப்பார் எனில் வேந்தன் என்பதற்குத் தேவேந்திரன் என்றல்லவா உரை எழுதியிருப்பார் அப்படியும் இல்லையே.

பின் எந்த அடிப்படையில் இவ்வாறு வை. மு. கோ. கூறியிருப்பார் எனில், தமிழர் ஏமாந்தவர்கள் என்று அவர் எண்ணிய எண்ணத்தின் அடிப்படையில்தான் என்று ஐயமின்றிச் சொல்லலாம்.

வேந்து தூயதமிழ்க் காரணப்பெயராதல்க் காட்டுவோம். வெம்மை என்ற பண்புப்பெயர் விருப்பம் என்ற பொருளுடையது, வேந்தன் என்பது வெம்மை என்றபண்பின் அடியாய்ப் பிறந்ததாதலின் மக்களைக் காப்பதோர் விருப்பம் உடையவன் என்ற பொருள் பெற்றுச் சிறந்தது என்க.

வெம்மை என்ற பண்புப் பெயர் ஈறு போதலும் முதல் றீளலும் பெற்று வேம் என நின்றுத் என்ற எழுத்துப்பேறும் அன் ஆண்பால் இறுதிநிலையும் பெற்று வேந்தன் என்று ஆயது காண்க. வேந்தன் - அரசன் இதுவே இறுதிநிலை பெறுது வேந்து என நின்றக்கால் ஆட்சி நிலையைக் குறிக்கும். ஆதலின் வேந்தன் தூய தமிழ்க் காரணப்பெயர் என்று கடைப்பிடிக்க.

கராம்

முதலையின் பேராகிய கராம் என்பது வட சொல் என்றார் வை. மு. கோ. க்ராமம் என்பதன் சிதைவாம். எல்லா உயிரையும் கொள்ளுவது என்பது பொருளாம்.

கராளன்ற (முதலையைக் குறிப்பது)தமிழ்ப் பெயர்ச்சொல் மகரமேய் பெற்று வருவதை ஒரு சாக்காகவைத்துக் கொண்டு தொடங்குகிறார் தம் வேலைப் பாட்டை.

சட்ட என்பது சட்டம் என்று வந்தது இழிவுழக்கு என்று விளக்கினார் சிவஞானபோத உரையாசிரியர். அவ்வாறு கராம் என்பது மகரமேய்பெற்றதென அறிதல்வேண்டும். இவ்வாறு கராம் என்பது வடமொழி என்றார் எனில், ஒன்று அவர் ஏமாற்ற எண்ணுகிறார் என்று கொள்ள வேண்டும் அல்லது தெரியாமல் கூறுகின்றார் எனல் வேண்டும்.

அஃது கருமை என்றதனடியாகப் பிறந்த பெயர் ஆதலின் தமிழ்க் காரணப் பெயரேயாம். முதலை கருநிறமுடையதன்றே!

சுண்ணம்

இது சூர்ணம் என்ற வடசொல்லினின்று வந்ததாம். இவ்வாறு மேற்படியார் தாம் தமிழர்க்குக் கீழ்ப்படியாது கூறி வைத்தார் கம்பராமாயண உரைக்கிடையில்.

சுண்ணம் என்பது சுண்ணம்பின் மருஉ என நுணுகியறிதல் வேண்டும். சுள் என்பது வெப்பம். நாம்பு மெலிவு. வெப்பத்தால் மென்மையடைந்தது அதாவது சுள்ளால் நாம்பியது சுண்ணம்பு எனக் காரணப் பெயராகிய தூய தமிழ்ச்சொல். சுண்ணம்பு என்பது சுண்ணம் என மருவிற்று என்பதைத் தமிழின் தொன்மையையும் அதன்மேல் எழுந்த தமிழி லக்கணத்தையும் ஆய்ந்தார் மறுக்க எண்ணார். அருமருந்தன் னபிள்ளை என்பது அருமந்தபிள்ளை என வந்ததும் கண்டார் அன்றே.

சுண்ணம் என்றசொல் நாளடைவில் பொடி - மணப்பொடி, முதலியவற்றிற்கும். வழியங்கியது, எனவே சுண்ணம் தமிழ்ச் சொல்லே.

ஆணை

இது ஆக்ஞா என்றவடசொல்லின் சிதைவு என்று டையார் டை 142-ம் செய்யுள் விரிவுரையிற் கூறி இழுக்கினார்.

ஆக்ஞா என்பதைத் தமிழர் ஆக்கினை என்று சொல்லுவார்கள். அந்த ஆக்கினையின் மேல் வை. மு. கோ படைஎடுத்தால் செல்லும், ஆணை என்பதன் அருகில் கூட அவர் நெருங்கியிருக்கக் கூடாது.

முதற்கண் ஆண்மை என்ற பண்புப் பெயரின் பொருள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்

“வலியும் வென்றியும் வாய்மையும் ஆண்மை”

என்பது பிற்கலந்தை

இப்பொருள் உள்ள ஆண்மை என்பது ஈறுபோய் முன்னின்ற மெய்திரிந்து ஐ வினை முதற்பொருள் இறுதிநிலைபெற்று ஆணையாயிற்று. பொருள்: வலியாதல், வென்றியாதல். வாய்மையாதல் என்பனவாம்.

ஆதலின் ஆணை தூய தமிழ்க் காரணப் பெயர் என்க.

இனி, நச்சினூர்க்கினியர் ஆணை என்பது வடசொல் என்றே கொண்டாரே எனில் அவர் தமிழின் பகைவர் ஆதலினால் அவர் சொல் ஏற்கத் தக்கது அன்று என விடுக்க. ★

பிசிராந்தையார்

தொடர் நாடகம்

காட்சி கசு.

இடம்: சோழநாடு அரசன் மனை
(உறையூர்)

காலம்: காலை.

உறுப்பினர்: கோப்பெருஞ்சோழன், அமைச்சன், படைத்தலைவன், புலவர் பொத்தியார், புல்லாற்றார் எயிற்றியனார்.

காட்சித் தலைப்பு:

கோப்பெருஞ்சோழன் முடிதுறக்க வேண்டும்

நிலைமை: கோப்பெருஞ்சோழன் அமைச்சர் முதலியவருடன் பாண்டிய நாட்டுச் செய்திபற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

கோப்: பிறகு தீர்ப்பு என்ன?

அமைச்: தன் குற்றத்தை யுணர்ந்தவர் தண்டனைக்கு உரியவர் அல்லர் ஆதலால், குற்றவாளிகளை விடுதலை செய்தனர் பாண்டிய மன்னர் அறிவுடை நம்பியார்.

கோப்: சோழநாட்டுத் தூயன் என்பவன் தான் கொலைக்குக் காரணமானவன் என்பதென்ன?

அமைச்: தூயன் மணக்க எண்ணியிருந்த பச்சைக்கிளி, மான்வளவனை மணந்து கொண்டான். அதனால், தூயன்வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றுப் பாண்டிய நாட்டிலேயே திரிந்து கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் நல்லதொரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது தூயனுக்கு. மனைவிமேல் மான்வளவனுக்கு எரிச்சல் உண்டாகும்படி கோள் மூட்டி விட்டான். அதனால் மான்வளவன், அவள் கற்பில் ஐயமுற்று - கருவுற்றிருந்ததையும் எண்ணாமல் அவளைக் கொலை செய்து விட்டான்.

கோப்: சோழநாடு பழிசுமந்தது தூயனால்! இது வருந்தத் தக்கது. தூயனைப் பாண்டிய மன்னர் விடுதலை செய்தார் ஆயினும் தூயனைத் தண்டிக்க வேண்டியது நம் கடனாகும்!

(இதற்குள் வாயில் காப்போன் அரசனை வந்து பணிகின்றான்)

கோப்: என்ன?

வாயில்காப்போன்: பாண்டியநாட்டு மன்னர் அனுப்பிய மறவர் ஒருவர் அரசரைக் காண வந்துள்ளார்.

கோப்: அப்படியா? வரவிடு!

(மறவர் வருகின்றார். அரசரை வணங்குகின்றார் கையிவிருந்த சுருளை அரசரிடம் நீட்டுகின்றார். அரசர் வாங்கிப் படிக்கின்றார். அரசர் விழிகள் வியப்பில் ஆழ்கின்றன.)

மறவர்: நானும், அமைச்சரும் பிறரும் பாண்டியமன்னருக்கு யிகுதியாகச்சொன்னோம் அவர் கேட்கவில்லை. பாண்டிய நாட்டுப் பச்சைக்கிளியைத் தூயன் கொன்றதற்குச் சோழன் தீய ஆட்சியே காரணம் என்றே இன்னும் நம்புகின்றார்.

கோப்: (சுருளைப் படிக்கின்றான்)

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, கோப்பெருஞ்சோழ மன்னர்க்குக் கூறுவது:

உம் ஆட்சி கொலைஞர்கள் விளைநிலமாயிற்று. பாண்டிய நாட்டுப் பச்சைக்கிளியின் படுகொலைக்குச் சோழநாட்டுத் தூயன் காரணமானான்.

இச்செய்தி கண்டவுடன், (கோப்பெருஞ்சோழன்) நீர் முடி துறக்கவேண்டும், ஒரு நாழிகையும் வீணாக்கக்கூடாது. அங்கு அறம் காக்கப்பட வேண்டும்.

இன்றே இதுகண்டவுடன் முடிதுறக்கும் விழா நடந்தாக வேண்டும் இல்லை எனில், காத்துக் கொள்ளுக உம்மை!

அமைச்: புதுமையினும் புதுமை!

புலவர் பொத்: சுருள் கொண்டு வந்தவரே, பாண்டியனார் தந்ததா இந்த ஓலை?

மறவர்: ஓலைதந்தார். படையையும் கிளப்பி விட்டார். வந்து கொண்டிருக்கின்றது சோழ நாட்டை நோக்கி.

புலவற்றார்: படையுமா கிளம்பிற்று? என்ன! சோழ நாட்டை நோக்கியா?

(இதே நேரத்தில் கோப்பெருஞ்சோழன் மகன் இளங்கோச்சோழன் வருகின்றான்)

இளங்கோச்சோழன்: தந்தையே, அன்றே எண்ணினேன் தூயனால் தொல்லை நேரும் என்று. நினைத்தது சரியாயிற்று. ஓர் இமைப் போதும் நாம் வாளாயிருத்தல் கூடாது.

எல்லை காப்போன் என்னிடம் கூறினான். பாண்டியன் படை நம்நாட்டை நோக்கி விரை கின்றது என்று.

நானும் சிறிது தொலை சென்று பார்த்தேன். அப்பக்கமிருந்து வரும் காற்றில் தூசு கலந்திருந்தது. பறவைகள் அஞ்சிப்பறந்து வருகின்றன.

எனக்கு விடை கொடுங்கள்! என் தலைமையில் ஒருபடை அனுப்புங்கள். கிளப்பும் புலியைக் குகையிலேயே தொலைத்து வருவேன்.

படைத்தலைவரே என்ன சும்மா இருக்கின்றீர்? எழுந்திரும்! நீர் ஓய்வு பெற்றுக் கொள்ளும்!

உங்கள் அதிகாரத்தை என்னிடம் ஒப்படைத்துப் பாரும்.

முதுமைக்கும் படைத்தலைமைக்கும் ஒத்து வராது.

என்போன்ற கூரிய கத்தியிருக்கவும் கூர் மழுங்கிய கிழத்தால் ஆவதென்ன?

எதிர்கொண்டுதாக்கவேண்டும் எழுந்திரும்.

தந்தையே மூத்தப்பிள்ளை நானிருக்கின்றேன். ஆதலால் நீங்கள் எல்லாம் அடைந்திருக்கின்றீர்.

ஆனால், இந்த எதிர்ப்புக்கு நாம் தோற்பது நான் என் மானம் தோற்பதாகும்.

விரைந்து எழுங்கள் விடைதாருங்கள். படைதாருங்கள்.

படைத்தலை: மகிழ்ச்சி! என் முதுமை இகழ்ச்சிக் குரியதுதான்! ஆயினும், பகைப் படை வருவது உண்மையா என்பது தெரிய வேண்டுமே!

கோய்: படைத்தலைவரே, படையொன்றை இளவரசரிடம் ஒப்படைக்கதான் வேண்டும். பெரும்படை ஒன்றை நீங்கள் ஆயத்தப்படுத்தத்தான் வேண்டும்.

ஓலை கொண்டு வந்தவரே பாண்டியனார் எண்ணப்படி. முடிந்தால் என் முடியைப் பறித்துக் கொள்ளட்டும் நீவிர் போகலாம்.

மறவர்: முடி துறப்பதே நல்லது! போர் தொடுப்பது பயன்படாது!

கோய்: விரைவில் நீவிர் போய் விட வேண்டும்.

(போதல்)

படைத்தலை: இளவரசருக்கு முழுப்படைத் தலைமை கொடுப்பதா?

புலவர் பொத்: சிறுபடைக்கு அவர் அதிகாரி! அவ்வளவே!

கோய்: அவ்வளவே!

(போகின்றார்கள்)

உறுப்பினராக...

கட்டணம்	உள்நாடு	வெளிநாடு
தனி இதழ்	12 காசு	16 காசு
ஓராண்டு	ரூ. 6—75,	ரூ. 8—50.
ஆறு மாதம்	ரூ. 3—37.	ரூ. 4—50.
வாழ்நாள்	ரூ. 100.	

தனி இதழ் வேண்டுவோர் 0-15 (பதினைந்து காசு) அஞ்சல் தலைகள் அனுப்புக.

ஜைனமுனிவர்கள் இயற்றிய நாலடியார் கடவுள் வாழ்த்தில் காணும் வானவில் ஆராய்ச்சி

◀★○★▶

நாலடியாருக்கு அதிகாரம் வகுத்தவர் பதுமனார் என்பவர். அவ்வாறு வகுத்த பதுமனார் நாலடியாரின் முதற்கண் கடவுள் வாழ்த்து வெண்பா ஒன்றையும் சேர்த்துப் பதிப்பித்தார்.

அக்கடவுள் வாழ்த்து வெண்பா வருமாறு:

வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்
கால்நிலம் தோயாக் கடவுளை - யாம், நிலம்
சென்னி யுறவணங்கிச் சேர்தும் எம்உள்ளத்து
முன்னி யவைமுடிக என்று

என்பது.

இக்கடவுள் வாழ்த்து, பதுமனாரின் இயற்றியது அன்று. அவர், தமக்குமுன் இருந்த தமிழ்ச் சான்றோர் இயற்றியருளியதையே முதற்கண் பதிப்பித்தார். ஆதலின் பதுமனாரே அக்கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளுக்கு உரை எழுத நேர்ந்தது.

பதுமனார் மதிநுட்பம் நூலோடு உடையார் என்பதும் பொய்யில் புலவர் என்பதும் அவர் அதற்குச் செய்துள்ள உரைகொண்டே உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

மேற்கூறிய நீண்ட தலைப்புடன் அறிஞர் ஸ்ரீபால் அவர்கள் வெளியிட்டுள்ள ந உ பக்கங்களை யுடைய அழகிய நூலில் விரிவாகக் கண்டு மகிழ்க.

பதுமனார் கூறியருளிய உரையைப் பின் பற்றியே நாம் இதற்கு - மாணவர் புரிந்து கொள்ளும் முறையில் உரை கூற விரும்புகின்றோம்.

அதுவருமாறு:

யாம், வானிடு வில்லின் வரவு அறியா எம்
உள்ளத்து முன்னியவை முடிக என்று

நிலம் சென்னியுற வாய்மையால் வணங்கிக்
கானிலம் தோயாக் கடவுளைச் சேர்தும்
என்பது.

இதில், யாம் எழுவாய். சேர்தும் பயனிலை. கடவுள் செயப்படுபொருள். அறியா என்பது செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு இறந்த காலத் தெரிநிலை வினையெச்சம். அறிந்து என்பது அதன் பொருள். வரவு தோற்றம் பிறவி என்க. வானிடு வில்லின் வரவு அறியா என்பதற்கு வானவில்லைப் போலும் நிலையற்ற மக்கட் பிறப்பு நிலையை அறிந்து என்பது பொருள்.

அறிந்து, முன்னியவை முடிக என்று வாய்மையால் வணங்கி, கடவுளைச் சேர்தும் என வினைமுடிவு செய்க.

கால்நிலம் தோயாக்கடவுள் என்றது பூமிசை நடந்தோன் ஆன சைனசமையக் கடவுட் டன்மையை உணர்ந்துதற்கு.

மேற்படி ஆராய்ச்சி நூலில் ஸ்ரீபால் அவர்கள் கூறவந்தது என்னவெனில் மேற்சொன்ன கடவுள் வாழ்த்தின் கருத்தைத் தலைகீழாக்க எண்ணிய தி. நா. சுப்பிரமணியம் என்பவரின் எண்ணம் அறியாமையால் உண்டாகியது என்பதை விளக்குவதேயாகும்.

தி. நா. சு. சொல்லும் உரை வருமாறு:

வானத்தில் தோன்றும் இந்திர வில்போல்
இன்னவாறு (அந்தக்கடவுள்) வந்தனன் என்று
அறியாமல் தோன்றுவான் என்பதை உணர்ந்து
எம் உள்ளத்தில் நினைத்தவை முடியவேண்டு
மென்று நினைத்துப் பூமியில் பாதம்படியாத
முழுமுதற்கடவுளை நாம் பூமியில் தலைபொருந்த
வணங்கி அடைவோம் என்பது.

அறநெறி காத்த அணங்கு

வித்துவான், தா. குருசாமி

உண்ணா நோன்பா லறநெறி காத்தல்
தண்ணூர் தமிழாம் நெடுந்தொகைப் பாட்டுள்
காணத் தோன்றங் காட்சியொன் றுளது!

கோசர் என்னுங் கோடிய கோலினர்
தென்பாற் குறுநில மன்னரா யிருந்தனர்;
அவருள்,
முதுகோச னென்பா னுட்சிக் காலையில்
வழக்கொன்று வந்தது; வந்தவவ் வழக்கைச்
சமூகமும் அரசன் நன்காயாமல்
அடுத்த நிலத்தவன் பயிரினை மேய்ந்த
அறியாப் பசுவின் குறியாக் குற்றங்
கிழவன் மேலேற்றிக் கண்விழி யிரண்டும்
பறிக்குமா றுரைத்தனன்; வீசைமிகு அம்பெனக்
காரிய மாற்றினர் கடுந்தொழில் மாக்காள்!

கிழவருக் கொருமகள் கிளிமொழி யொருத்தி
யாண்டு பதினாறு கடவாத பருவத்தாள்
தந்தைக் குற்றது கண்டுமிகச் சிறிக்
கோச னென்னுங் கோடிய கோலாய்!
மாசது பட்டாய்! மாட்சியும் வீழ்த்தது!
நல்லவென் தந்தை அறியாச் செயற்கே
ஓறுக்கும் முறைகள் வேறெது மிலையோ?
அறநெறி முதற்றே அரசின் கெற்றம்
என்பதை யறிபா மிலேச்சன்; நாயன்,
நல்லறி வில்லாச் சிறியன்; பேயன்!

பொல்லா நீதி வழங்கிய விக் கோலன்
ஓழிநாள் வரையும் உண்ணேன்; குடியேன்
வேள்ளுடை பூணேன் என்றே எள்ளிக்
கண்ணகி யொப்ப வஞ்சினம் மொழிந்தான்

ஆவியே கேட்பினுந் தரும்பெருங் குடியாம்
ஆவியர் குடியில் தோன்றிய பெருமகள்
படத்தகு மஞ்சைக்குக் கலிங்க மீந்த
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேகன்
பரணர் முதலாய்ச் சான்றோ ருரைகள்
பலபடக் கேட்ட திருத்தகு செல்வன்
தோகை மயிலின் குறிப்ப துணர்ந்தோன்
மயிலின் சாயலாள் அன்னி ஞிமிலியின்
குறிப்பினை உணர்ந்து நால்வகைப் படைபுடன்
கோசர் நாடடைந்து முதுபெரும் பாவியாம்
முதுகோச னவனை வீழ்த்தினன் பேகனே!
கோசன் ஓழிந்த செய்தியைக் கேட்டே
ஏசாச் சிறப்புடன் நோன்பை விடுத்து
ஆடிப் பாடி மகிழ்ந்தன ளவளே!

இச்சிறு குறிப்பால் முதுநாள் தொட்டே
அறநெறி போற்ற நோன்புமேற் கொள்ளுதல்
பழம்பெரு வழக்காம்! காத்தியார் வழக்கல!
உண்ணா நோன்பா லறநெறி போற்றல்
தென்புலம் வாழும் நமக்கது பழமை!
நோன்பின் நுண்பொரு ளறியா
வடபுலத் தோர்க்கே புதிதெனக் கொள்கவே!

(குறிப்பு: அகநானூறு 261 பாடலில் பரணர் இவ்
வரலாற்றைப் பாடுகிறார்)

□□

இதில் வானிடுவில்லின் வரவு அறியா
என்பதைக், கால்நிலந் தோயாக் கடவுளுக்கே
அடையாக்கி மகிழ்கின்றார் தி. நா. சு. அவர்
இவ்வாறு பொருள் மாறுபாடு செய்ததால் தன்
வரலாற்றைத் தானே அறிந்து கொள்ளும் அறி
வில்லாதவர் அம்முழுமுதற் கடவுள் என்று
ஆகிவிடுகின்றது. அப்படி ஆகிவிடவே ஆரிய
மறைக் கருத்துக்களுக்கு அபலான எவைகளை
யும் இந்நாட்டினின்று ஒழிக்கக் கங்கணம்
கட்டியுள்ள தம் தலைமைக் குழுவுக்குத் தக்க
வாறு தொண்டு செய்துவிட்டார். தி. நா. சு.
அவர்களின் இனத்தொண்டு பாராட்டத்
தக்கதே. ஆனால், இவ்வாறு தி. நா. சுவின்
இந்த மாறுபாட்டுரை அமுதசுரபியில் வெளி
வரக் கண்டவுடன் அதற்கு. இப்பெயரால்

மறுப்பொன்று எழுதி வெளியிட்ட ஸ்ரீபாலின்
தமிழ்த்தொண்டு, தமிழர் அனைவராலும்
பாராட்டி மகிழ்த்தக்கது அன்றோ? ஷை நூல்
இதை விரிவாக விளக்குகின்றது.

ஷை நூல், வேண்டுவோர்:

திரு. ஜீவபந்து T. S. ஸ்ரீபால்

132, தங்கசாலைத் தெரு,

சென்னை 1.

என்ற முகவரிக்கு 2 அணு அஞ்சல் தலை
அனுப்புக.

□□

தலைவியின் துயர்

மாணவர் பகுதி:

புதுவை, வ. பொன்னம்பலம்

தலைசாய்ந்த நெற்கதிரும்

தலைநிமிர்ந்த நெற்கதிரும்

இராகம்: தோடி

தாளம்: ஆதி

எடுப்பு

வருவார் வருவாரென்று வழிமேல் விழிவைக்கும்
வனிதை என் நிலைபாராடி தோழி
வனிதை என் நிலைபாராடி

தொடுப்பு

ஒருவாரம் சென்றதென் உள்ளம் தத்தளிக்கும்
இருவிழிகள் மூடினால் திருஉருவம் நிற்கும்

முடிப்பு

அன்னம் பால் தேன்கனி அனைத்தும் கசக்குதடி
அருகி லவரில்லாமல் அமைதியே இல்லையடி
கன்னல் மொழி விழாதென் காதும் புளிக் குதடி
காண வேண்டுமென்றாசை உந்தித் தள்ளுதடி

(வரு)

மல்லிகை முல்லையெனைக் கண்டு நகைக்குதடி
மஞ்சள் வைத்த விடத்தில் உறங்கிக் கிடக்குதடி
எல்லை வரையில் கண்கள் எட்டி எட்டிப் பார்த்தே
எழிலன்பரைக் காணாமல் ஏமாந்து போகுதடி

(வரு)

எழுத இறகெடுத்தால் எதிர் வந்து மோதுதடி
எத்தனையோ எண்ணங்கள் எவை எழுதுவேனடி
அழகைமே விடுதடி அன்பு சுரக்குதடி
அவரின்று வருவாரா? நீயேனும் சொல்லடி

(வரு)

✍

புதுவை வித்துவான், வை. மாணிக்கசாமி.

மகள்:-

தந்தையே! பொன்னைக் காய்ச்சித்
தகடென விட்டாற் போல
இந்தநெற் கதிர்கள் எல்லாம்
இன்னுடல் பழுத்துக் கீழே
சொந்தமாம் தலையைச் சாய்த்துச்
சோர்ந்தன போன்று தோன்ற
இந்தவோர் கதிர்தான் ஏனே
இன்பமாய் ஊசல் ஆடும்?

நந்தை:-

தம்பியே! கதிர்கள் எல்லாம்
தலையினில் மணிகள் கொண்டே
இம்மியும் எழமாட் டாமல்
இருப்பதால் கீழே சாயும்;
கம்பிபோல் நிமிர்ந்த அந்தக்
கதிரெலாம் பதர்கள் தாங்கித்
தெம்புடன் பளுவே இன்றித்
தென்றலில் ஊசல் ஆடும்.

அறிவினால் அனுப வத்தால்
அடர்ந்தநெற் கதிரைப் போன்று
பிறந்தமக் குதவி செய்யும்
பெரியவர் தாழ்ந்து காண்பர்;
குறைகுடத் தவரோ காற்றில்
கூத்திடும் கதிரே போலத்
திறனெலாம் தமக்குண் டென்று
திரிகுவர் ஏமா ருதே.

>○★★○<

✍

வெட்கந்தான்!

கோவை. அ. மாரிமுத்து

அடுத்த வீட்டில் ஒரு பெண் தனியாகக் குடித் தனம் செய்ய வந்தாள். அவள் யார், எங்கிருந்து வந்தாள், இங்கு வரக் காரணம் என்ன என்பதெல்லாம் எனக்கோ, என் அறையிலிருந்த நண்பர்களுக்கோ தெரியாது இன்றைய நாகரீகமாகக் கருதப்படும் வீண் ஆடம்பரமும் ஆரவாரமும் அவளிடமில்லை. அவள் அதிகமாக வெளியே வருவதுமில்லை. அவளைப் பற்றி எங்களால் ஏதும் அறிய முடியவில்லை.

ஒருநாள் இரவு மணி எட்டிருக்கும். என் நண்பர்கள் யாவரும் வெளியே சென்றிருந்தனர். நான்மட்டும் தனியாக அமர்ந்து புரட்சிக்கவிஞர் "பாரதிதாசன்" அவர்களின் கவிதை நூலொன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"பாடாத தேளிக்கள், உலவாத் தேன்றல், பசியாத நல்வயிறு பார்த்துண்டே!"

என்ற அடிகளின் பொருளிலே மனம் இழந்திருந்தேன். நான் எப்பொழுதும் கவிதைகளை உரக்கப் படிப்பது வழக்கம். வாசலில் யாரோ அழைத்தது கேட்டுப் படிப்பை நிறுத்தினேன் அடுத்த வீட்டிலிருக்கும் அவள்தான் அங்கு நின்று ருந்தாள். இடத்தை விட்டு எழுந்து "வாருங்கள் என்னவேண்டும்" என்றேன்.

"என் வீட்டிலிருக்கும் மின்விளக்கு எரியவில்லை நேற்றுத்தான் புதிதாக வாங்கினேன். வேறு எங்காவது தவறிருக்கலாம் என நினைக்கிறேன். தங்களால் உதவ முடியுமானால் நன்றி" என்றாள்.

"சரி" என்று மட்டும் கூறிவிட்டு அவள் வீட்டுக்குள் சென்றேன். தவறிருக்கும் இடத்தைக் கண்டு சரி செய்தேன். ஒளி கிடைத்துவிட்டதால் அறைபெல்லாம் நன்றாகப் பார்க்க முடிந்தது. "காற்று வீசும் விதமாக வீடமைந்திருக்கிறதே" என்றேன். "தென்றல் உலவாமல் தடைசெய்ய முடியுமா" என்றாள். பிறகு உள்ளே சென்று சிற்றண்டி கொண்டு வந்தாள். "உண்ணுங்கள்" என்றாள். "எனக்கும் பசிதான்" "நல்ல வயிறு பசிக்கத்தான் செய்யும்" என்றாள் அவள். சற்றுமுன் நான் உரக்கப் படித்ததை எனக்கு நினைவூட்டுவது போலப் பேசினாள். அவள் முகம் வருத்தத்தைக் காட்டியது.

பேச்சை வேறு திசையில் இழுக்க எண்ணினேன். மூலையில் ஒரு வீணை இருந்தது.

"தங்களுக்கு வீணை வாசிக்கத் தெரியுமா"

"தெரியும்"

"ஏன் அது பாழடைந்து கிடக்கிறது"

"உபயோகிக்கத் தெரியாதவர்கள் அதைத் தொட்டு விட்டார்கள்"

"அதைச் சரி செய்தால் மீண்டும் இசைக்கலாமல்லவா" "இன்று நினைத்தால் அதைச் சரிசெய்து இசைக்கலாம் ஆனால்..."

அவள் பதில் ஒவ்வொன்றும் உட்பொருளுடன் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. மீண்டும் தொடர்ந்து "ஆனால் என்ன" என்றேன்.

"ஆனால் என்னை" என்று கூறியவள் கண்ணீர் விடலானாள். ஒன்றும் பேசாது எழுந்தேன், கதவருகில் ஒருபுகைப்படம் இருந்தது. அது மணமக்களின் படம். மணமகன் அறுபது வயதுக் கிழவன். மணமகள் இவளேதான். அப்படியானால் அவள் மணமானவளா. ஆமாம் அவளுடைய ஆடம்பரமற்ற காட்சி விதவைக்கோலம் என்பது இப்பொழுதுதான் எனக்குப் புரிந்தது.

அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் அமர்ந்தேன். பாரதிதாசனின் கவிதை நூல் பிரித்தது பிரித்த படியே என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. கண்களை முடிக்கொண்டு படுக்கையில் படுத்தேன். கண்கள் மறுத்தன. அவள் கடைசியில் கூறிய "ஆனால் என்னை" என்ற வார்த்தைகள் காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன. ஆயிரம் முறைகள் இல்லை, இல்லை, பத்தாயிரம் முறைகள், ஏன் இப்பொழுதும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒலித்தென்ன பயன். அவளைப் போன்ற இளம் விதவைகளுக்கு வாழ்வளிக்க என் போன்ற இளைஞர்களுக்கு இத்தமிழ் நாட்டில் இன்னும் நெஞ்சரம் பிறக்கவில்லையே. வெட்கந்தான்.

><□><

குயில் வளர்ச்சிக்கு நன்கொடை

குயில் விற்பனையாளர்கள்:

எஸ். பச்சைமலை, ரூ. 1-0-0

இராசபாளையம்,

கே. பெரியசாமி ரூ. 1-0-0

மண்ணச்சநல்லூர்.

இவர்கட்கு எங்கள் நன்றி!

அமைச்சர்,

அப்பரும்...

உயர் வினையும், "திருவேழக் கூற்றிருக்கை" என்னும் பாசுரத்தில் அழகொழக வருணிக்கின்றார் ஆண்டுக்கண்டு கொள்க.

"கவுணியன், முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை" என்பன போன்ற தொடர்களில்தான் கௌண்டினிய கோத்திரப் பார்ப்பார் என்பதை நினைவுறுத்திச் செல்வதைக் காண்க. சம்பந்தரது பாடலில் சாதி மறுப்பு, அப்பரது பாக்களில் காண்பதுபோல துளி மருந்துக்கேனும் அகப்படல் அரிது! எல்லாம் பார்ப்பாரது பெருமையும் — வேள்வியினது பெருமையுமேயாம்!

வேள்வி...

வேள்வி அல்லது யாகம் தமிழர்கட் குடன்பாடன்று; 'புலைநாறும் யாகம்' எனப் புரட்சிக் கவியார் புகலும், இவ்வேள்வியைத் தமிழ் முதல்வர் திருவள்ளுவர் மறுத்துரைப்பார்; "அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டவின் ஒன்றன் உயிர் செகுத்துண்ணமை நன்று" என. விருந்தோம்பலையே வேள்வியெனக் குறிப்பிடுகின்றார் -- திருவள்ளுவப் பெருமகனார். ஆரியர் தமிழரோடு உறவாடி அவர்களுடைய கொள்கையைத் தமிழர்மீது புகுத்தினாலும் தமிழர் தமிழர் தம்மரே; ஆரியர் ஆரியரே என்பதை தேவாத்தில் இவ் விருவரது பாக்களைக் கொண்டு உணரலாம். வேள்வியைப் பற்றி அப்பரடிகள் நாவில் ஓரோவிடங்களில் அருகியே வந்துளது. இவர் வேள்வியை விரும்பாதவர் என்பதை அவர் அருமையாகக் கூறுவதினின்றும் தெளியலாம்.

இனி, சம்பந்தர் வேள்வியே அவரது வேணவா என்பதற்குப் பல இடங்களில் மறையவரது வேத ஒலியினையும் ஓம குண்டப் புகையினையும் ஓயாது எடுத்துரைக்கின்றார். இவ்வாறு தம் இனப்பற்றை - செய்கையை தலைமேல் தூக்கிக்கூத்தாடுவதை நோக்கும்போழுது பார்ப்பனார் பார்ப்பனரே என்பதை அறியலாம். இவர் பொதுவாக வேள்வியைப்பற்றிக் குறித்தது போதாதென்றெண்ணிச் சிறப்பாக வேறு விரிக்கிறார். காட்டாகத் தம் கோயிற்றிருப்பதிகத்தில்

“பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட்டெசி யோம்புஞ்
சிறப்பர் வாழ்தில்லைச் சிற்றும் பலம்மேய”

என்று கூறுகிறார்.

பறையடித்துப் பசுவைக் கொன்ற வேள்வி செய்வார்களாம் ஆரியர்; இப்படிச் செய்வது சிறப்பாம்; இவ்வாரியப் பெருந்தகை ஆரியநெறி போற்றுவதை உன்னுக

இவ்வாரியப் பார்ப்பாரது பாடலைச் சைவ உலகு முதல் மூன்று திருமுறைகளாக ஏற்றுக் கொண்டது வெட்கம்! வெட்கம்! பன்னிரண்டு திருமுறைகளை வகுத்தவரும் ஓர் பார்ப்பாராதலின் முதல் முன்றிடம் தன்னினத்தார்க்களித்து நான்கைந்தாறு அப்பருக்களித்துள்ளார். காலத்தாலும் அனுபவத்தாலும், கல்வியினாலும் முத்தவர் அப்பரடிகள் முறையாகத் திருமுறைகளில் முதலிடம் கொடுக்க வேண்டிய அப்பருக்கு இரண்டாவதிடங் கொடுத்தது ஏன்? பார்ப்பனரின் சூழ்ச்சிதானே.

இந்த சம்பந்தர் சமய வெறிகொண்டவர். பிற சமயத்தவரை இழிசொல் கொண்டு தாக்கியவர்.

சொல்லுக் கிணையுண்டோ!

பொள்ளாச்சி, சி. கண்ணன்

தமிழ்மொழி வாழத் தமிழினம் வாழத்
தமிழ்த்திரு நாடு தழைக்கத் — தமிழுலகில்
பல்லாண்டு வாழ்ந்திடுக பாரதி தாசனின்
சொல்லுக் கிணையுண்டோ சொல்.

∞○★○∞

“வேதவேள்வியை நீத்தினை செய்துமூல்
ஆதயில்வி அமனெடு தேரவை
வாதில் வென்றழிக்கத் திருவுள்ளமே”

என்ற பாடலாலும்,

ஆனை மாமலை ஆதீயாய

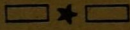
இடங்களில் பல அல்லர் சேர்

ஈனர்க்கு எளியனவேன்

திருவாலவா யரன் முன்விந்கவே.

என்ற இன்னும் பல பாடல்களாலும் சம்பந்தரது
சமயவெறியை அறியலாம் விரிவை ஆண்டுக்கண்டு
கொள்க.

எனவே இதுகாறும் கூறியவற்றால் அப்பர் ஒரு
புரட்சிக் கவிஞர் என்பதும், தென்தமிழ் மரபு
பேணும் தமிழ்ச் சான்றோர் என்பதும், சம்பந்தர்
ஆரியப் பார்ப்பனரின் தலைவர் என்பதும், தமிழரின்
கருத்தை அழிக்கவந்த நஞ்சு என்பதும், அப்பருக்கே
திருமுறையில் முதலிடம் தரவேண்டும் என்பதும்
“கடவுள் வெறி சமயவெறி கன்னல் நிகர் தமிழ்
மொழிக்கு” நோய் என்பதும் அப்பர் கடவுள்
நெறியினர் — சம்பந்தர் கடவுள் வெறியினர்
என்பதும் தெளிவாய் அறியக் கிடக்கின்றன.

சிந்தை மகிழ்வதெந்நாள்?

—: கடலூர், வி. கு. ஜீவா.:—

சிந்தை மகிழ்வதெந் நாள்?—நம்

செந்தமிழ்த் தாய்முடி சூடியரசைச்
சிறப்புறச் செய்திடும் நாள்!

விந்தை நிகழ்வதெந் நாள்?—தமிழ்

வீரர்விளைத்திடும் வெஞ்சமர் தன்னிலே
விண்ணதி ருந்திரு நாள்!

சங்கம் முழங்குமெந் நாள்—நம்

தந்தைய ராண்ட தவத்திரு நாட்டில்
தங்கும் விடுதலை நாள்!

பொங்கிடு மோஅந்த நாள்?—உளம்

பொங்கத் தமிழர்கள் ஒன்றுபடில்:அன்றே
பூத்திடு மத்திரு நாள்!

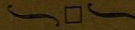
வாய்த்திடு மோஅந்த நாள்?—அந்நாள்

வாய்த்திட, வாரி இரைக்கும் குருதியில்
வாய்க்கு மந்நா ன்றுதி!

பெரியாரின் தொண்டர்க்கு...

சேலம், எஸ். முனுசாமி

பற்றற்ற உள்ளம் பகைக்கஞ்சாப் பேராண்மை
வற்றறாத தன்மா னைணர்ச்சி — கற்றற் (கு)
உரிய கடப்பா (டு) உறுதியோ (டு) ஐந்தும்
பெரியாரின் தொண்டர்க் (கு) அணி.

அப்பரும் ஆரியச் சம்பந்தரும்

கயல்விழி

தும்பி திரக்கத் தேனாரும் திருநாடு இது. மேதிக்குலமேறி மென் கரும்பைக் கோதிக் கடித்து முத்துமிழும் வளநாடு இது. வண்ணக் குவளை மலர் வெளவி வண்டெடுத்த பண்ணில் செவி வைத்து அப்பைங்குவளைதன்னை உண்ணாது எருமை மயங்கி நிற்கும் பெருநாடு இது. மடற் கழுகின் செந்தோடு பிறித் தேனானது செந்நெற் பசுந்தோட்டில் வந்தோடும் பழநாடு இது. பொன்னி அமுதப் புதுக் கொழுந்து பூங்கழுகின் சென்னி தடவும் சோனாட்டுக் காவிரிகொண்ட தமிழ்நாடு இது.

இவ்வாறு வளஞ்செறிந்து அழகு பெருகி நின்ற இந்த நாட்டின்கண் வாழ்ந்த பழந்தமிழ் மக்கள், தங்களது வாழ்க்கையில் அமைதி தவழ, அன்பு பொங்கிப் பெருக; இல்லின்ப வளத்தில் கவனம் கொண்டு வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் வாழ்ந்துவரும் பொழுது மெய்நெறிக்கண் தமது சிந்தனையைச் செலுத்தி இயற்கையைப் பற்றியும் இறைவனைப் பற்றியும் பாட்டெழுதிப் பண்ணாடு பாடி மகிழ்ந்திருக்கின்றனர்.

இங்ஙனமெல்லாம் இன்பம் மேலிட வாழ்ந்த தமிழ்ப்பெருநிலத்து ஆரியர் நுழைந்த பிறகு தமது நச்சுக்கருத்துக்களைத் தமிழ்மொழியினிடத்தும், தமிழ் அரச மரபினரிடத்தும்; கோயில் வழிபாட்டிலும் ஆகிய இதுபோன்ற ஒவ்வொரு துறையின்கண்ணும் நுழைத்துச் செருகிச் சென்றிருக்கின்றனர்.

கல்லையும் கனிவிக்கும் முறையில் நெகிழ்ந்து உருகிக்கசிந்து நிற்கவைக்கும் சொற்களைக்கொண்டு வடித்தெடுத்த திருமுறைகள் பன்னிரண்டு. இவற்றுள் சில திருமுறைகளை ஒதுந்தோறும் ஒதுந்தோறும் தேன் கலந்து, பால் கலந்து தெளிந்த கனித்திஞ்சுவை கலந்து உயிர்கலந்து ஊன் கலந்து உவட்டாமல் இனிப்புட்டும் தன்மை வாய்ந்தன.

இவற்றுள்ளும் ஆரியர் நுழைந்து தங்கொள்கைகளைப் பரப்பாமலில்லை. இந்தத் திருமுறைகளுள் ஆரியப் பார்ப்பனர் இயற்றியதையும் நம் தமிழர் ஒருவர் இயற்றியதையும் ஒருங்கு வைத்து ஒப்புநோக்கி உண்மைகாணின் ஆரியர் தங்கருத்துக்களை எவ்வாறு புகுத்திச் சென்றிருக்கின்றனர் என்னும் உண்மை நன்கு புலனாகும்.

தேவாரத் திருமுறைகளைச் செய்தருளிய அப்பர் சம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரில் அப்பர், சம்பந்தர்

ஆகிய இருவரது பாடல்களையும் ஒருசிறிது ஆழ்ந்து படிப்பார்க்கு, இருவரது கருத்துப் போக்கிலும் மிக்க மாறுபாடு உண்டு என்பதை ஒருவாறு தெளியலாம். ஈண்டு அப்பரடிகளையும் ஆளுடைய பிள்ளையெனச் சிறப்பிக்கப்படும் சம்பந்தரையும் அவரது பாடலின் கூற்றே அகச் சான்றாக நின்று காணின் முறையே மலையும் மடுவுமாகத் தென்வட துருவங்களாகத் திகழ்வது போதரும்.

சந்தனத்தின் புது மணத்திலே தோய்ந்து பூந்தாது வாரி, நதிதழவி, அருவியின் தோள்உந்தி, முதிர்நெங்கின் இளம் பானையின் முகம் சுவைத்து, மூங்கிலிலே பன்னெழுப்பித் தென் தமிழகத்தின் வீதி நோக்கிவரும் தென்றற்காற்று - அப்பர்.

பல்லொடு பல்கடித்து வாய்ப்பறை கொட்ட வைத்து, கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக் காலதுகொண்டு மேலது தமிழி அமரவைத்து உடலையும்-உள்ளத்தையும் இன்னசெய்யும் வாடைக்காற்று- சம்பந்தர்.

அப்பர் தென்துருவம்; சம்பந்தர் வடதுருவம். அப்பர் அமிழ்தம் எனின் அதனை அழிக்க வந்த நஞ்சு-சம்பந்தர். இவ்விருவரையும் பிணித்து உறவாட விட்ட பொய்க் கதையிலும் இவ்வேறு பாட்டினைக் கற்பித்திருப்பதை நுணுகி ஓர்க!

ஆரியக் கௌண்டினியப் பார்ப்பனர் வழி வந்தவர்-சம்பந்தர்; தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்கண் தங்கிய வேளாண் குடியில் தோன்றிய விழுமியார்-அப்பரடிகள். பொய்யும் வழுவங்கூடிய ஆரியக் கதைகளைத் தமிழால் வாழச்செய்தவர் சம்பந்தர்; சீர்திருத்த நோக்கும் சாதிறுப்பும், தமிழர் நெறியும், ஆற்றொழுக்கென்ன அருந்தமிழர் நடையும்கொண்டு மிளிர்வன அப்பரது பாக்கள்.

சம்பந்தரது பாக்களில் சாதிப் பற்றும்: ஆரிய வேள்விப் பற்றும், ஆரிய புனைகதைகளும் ஆகிய இத் தொடக்கத்தன் வற்றைப் பரக்கக்காணலாம். அப்பரது பாக்கள் நவீல்தோறும் நவீல்தோறும் நயங்கெழுமிக் கல்நெஞ்செயுங் கனிவிக்குந் தன்மை வாய்ந்தன.

சம்பந்தரது பாக்கள் இருப்புக்கடலை போன்ற யமகம், திரிபு, மாலைமாற்று இவற்றிற்கு அடிமைப்பட்டு யானை உண்ட விளங்கிபோல் கருத்தற்ற சுரைக்குடுக்கையாய்க் காட்சியளிக்கின்றன.

ஈண்டு சம்பந்தரது சாதிப் பற்றும் ஆரியக் கற்பனை நாட்டமும், ஆரிய வேள்வியில் விருப்பும், சமய வெறியும் ஆகியவற்றைக் கருக்கமாக விளக்கித் தமிழ்நெறி போற்றிய தகைமையாளர் அப்பரடிகள் எவ்வெவ்வாறு நடு நிலைமை வகித்து மேற்கண்ட சில கருத்துக்களை எவ்வெவ்வாறு சாடுகின்றார் என்பதையும் காண்போம். இவ்விருவரைப் பற்றிக் கூறுகின்ற வரலாற்றினை ஆய்ந்து பார்ப்பதைவிட இருவரது கூற்றையும் ஆய்ந்து தெளிவு காண்பதே சீர்மையான செயலாகும்.

விநாயகரைப்பற்றி...

வட நாட்டினின்றும் தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட கடவுளில் இதுவும் ஒன்று. இவ் விநாயகர் வரலாற்றைப் பலர் பலவாறு புனைந்துரைப்பர். விநாயகரைப்பற்றி அப்பரடிகளாகிய நாவுக்கரையர் குறிப்பிடும் இடங்கள் சில. அச் சில வற்றிலும் ஆரிய மாக்கள் கட்டிவிட்ட கதையை அப்படியே ஏற்றருளி ஒதினரல்லர். பொதுவாக அவ் விநாயகரின் பெயரொன்றினையே எடுத்தாண்டு கதைகளை விரிக்காது விடுகின்றார். சான்றாகத் திருப்புறம்பயத் திருத்தாண்டகத்தில்.

“கோவாய இந்திரனு ளிட்டாசாக் குமரனும் வீக்க விநாயகன்னும்” என

அப்பரடிகள் பொதுவாக விநாயகர் பெயர் ஒன்றினையே ஒதிச் செல்வதை அறிக.

ஆரியநெறி வேறு தமிழர்நெறி வேறு என்பதைப் பிரித்தறியும் நுண்மை வாய்ந்தவர் அப்பர் அடிகள் என்பதற்கு ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய் என்ற திருமறைக்காட்டுத் திருத்தாண்டக வரி முழக்கமிடுகிறது.

இனி இதே விநாயகரைப்பற்றி ஆரியச் சம்பந்தர் எத்துணை உரிமையோடு அக் கடவுளின் கதையினை விரிக்கின்றார் என்பதைக் காண்போம். பெண்யானையின் உருவங்கொண்ட உமைபம்மையோடு ஆண்யானையின் வடிவெடுத்து இறைவன் புணர உடனே (இமைப்பொழுதில்) கடி கண்பதிவந்தாராம்! யாருக்காக எனின் இறைவனை வழிபடுவோருக்காகக் கொடையாக ஈந்தனனும் இறைவன்! இதேர் அந்தப் பாடல்;

“பிடியத னுருவுமை கொளமிடு கியது வடிகொடு தளநடி வழிபடு மவரிடீ கடி கண பதிவர அநுளினன் மிகுகொடை வடிவினர் பயில்வாழி வலமுறை திறையே”

கந்தமீம் நாட்டின்கண் திருமுறை இசைக்கும் திருமுறை வாணர்கள் இப்பாடலைத்தான் நாட்டைப் பண்ணில் இசைத்துத் துவங்குகின்றனர். இப்பாட்டின் பொருளை உணர்ந்தவன் மீண்டும் இப்பாடலைக்கேட்க மனம் எழுமோ? ஆனால் இன்னும் பாடுகின்றனர்; என்றுதான் திருந்துவார்களோ தமிழிசை வாணர்கள்? சைவம் இப்பாட்டில் மட்டும் தான் அடங்கியுள்ளதா? இப்பாட்டைத்தான் பாடுவோம் எனின் இச்சைவம் இருத்தலைவிட இல்லாமையே நன்றன்றோ.

குருட்டு எண்ணத்தையும் ஆபாச ஆரியக் கற்பனையும் மிகுந்த உள்ளத்தை உருக்குந் தன்மையிலாத சம்பந்தரது பாடலுக்கு முதலிடம் கொடுத்தது கந்தமிழரின் ஏமாளித்தனத்தையே காட்டுகிறது.

சாதி...

அப்பரடிகள் சாதிமுறையை வேறுத்தவர்; கண்டிப்பவர் சாதி ஒன்றிலேயே இறைவனை அடைய முடியும் என்றும் எண்ணுவோர்களைக் கடுமையாகச் சாடுகிறார் “சுழக்கர்” என்று சமண நெறிவிட்டுச் சைவநெறி உயர்ந்தது என்றெண்ணிப் புகுந்தவர் ஆங்கு ஆரியரின் பேயாட்டத்தைக் கண்டு நெக்குயிர்த்துப் புழுங்குகின்றார். காட்டாக அப்பரது சில பாக்களைக் காணுதல் ஈண்டு ஏற்புடைத்து.

“சாத்திரம் பலபேகம் சூக்கர்களை கோத்திரமும் குலமும் கொண்டென் செய்விர்? பாத்திரம் சிவனென்று பணிதீரல் மாத்திரைக் குள் அருளும் மாற்பேறே” என்ற திருக்குறந்தொகைப் பாடலிலும்

“கோலும் புல்லும் ஒருகையில் கூர்ச்சுறும் கொண்டென் செய்விர்
... ..
நூலும் வேண்டுமோ நுண்ணுனர் வோர்க்கே”

என்ற மற்றொரு திருக்குறந்தொகைப் பாடலில் மட்டுமல்ல; பல இடங்களில் கோத்திரம் சாதி இவைகளைப் புணையென நம்பித் திரிந்துமலும் தருப்பைப் புல் பார்ப்பனரை உடன்பாட்டு முகத்தானும் எதிர்மறை முகத்தானும் கூறிச் செல்வதை நுணிகித்தெளிபலாம்.

இனி சம்பந்தர் தன் கோத்திரத்தைப் பல இடங்களில் பெருமையாக எடுத்தோதுகிறார். மறையவரது பெருமையையும், இரு பிறப்பாளரின்

தொடர் 11-ஆம் பக்கம்.

புது முகம்

★ சித்தன் ★

மாலையினில் ஒருநாளென் மாடி விட்டு
மஞ்சத்தில் படுத்திருந்தேன்; அன்னை வந்தே
“பாலைவனம் போலென்றன் உள்ளம் வாடப்
பார்த்திருப்ப தேனப்பா; மணஞ்செய் தென்று
சோலைவன மாக்குவையோ? வாய்விட்டி ன்றே,
சொல்லப்பா ஒருவார்த்தை; நூறு பெண்கள்
காலையிலுன் கண்ணெதிரில் நிறுத்து கின்றேன்!
கருத்தினிக்கும் பெண்தேர்ந்தேன் கவலை
தீர்ப்பாய்!

எனச்சொன்னான்; பலதடவை கேட்ட செய்தி!
இருந்தாலும் நான் சொன்னேன்; “மணப்
பெண்ணை
முனம்நானே பார்த்துவிட்டேன்; வண்ண ரோசா!
முத்துநகைக் காரியவள், நாட்டி யத்தில்
தனக்குவமை இல்லாதாள்; செல்வம் மிக்காள்;
தையலவள் நாகரிகம் மிகவும் உள்ளாள்;
எனக்கவளே - அவட்கேநான் என்று பேசி
எப்போதோ முடித்தோம், நீ முடிய, தென்றேன்!

“நாகரிகம் வேண்டுவதே; அளவை மிஞ்சில்
நஞ்சாகும்; குடும்பத்து நங்கை மார்கட்
காகுவதோ ஆட்டம், பாட்டிவைகள்! நெஞ்சத்
தருங்குணமே தேவையடா” என்றான் அன்னை!
“போகட்டும்; எனக்கவள்தான் வேண்டும்;
உன்போல்
புதுமைபுக மறியாத கிழங்கள் எல்லாம்
சாகட்டும்; அன்றைக்கே இந்த நாட்டில்
சகலகலை களும்விளங்கும்; போ, போ” என்றேன்!

என்வழிக்குத் தாய்வந்தாள்; சென்னை போனோம்;
ஏற்பாடோ மிகப்பெரிது; மணமா யிற்றே!
என்னாருக் கவளைபுட னழைத்தேன்; அன்னான்,
“எனக்குங்கள் சிற்றாரோ பிடிக்கா தென்றான்!”
“என்னாரோ சிற்றார்தான்; நிலம், நீர், மாடும்
எழில்தோட்டம், வீடெல்லாம் அங்க ருக்கும்!
உன்னாரில் நானிருப்ப தெவ்வா” ரென்றேன்?
“உளஅனைத்தும் விற்றிங்கு வருக” என்றான்!

பின்னுமவள் கூறிடுவாள்: உம்சிற் றாரில்,
பேசுபடச் சாலையிலை; நாகரிக
மென்னுமொரு வழியறிந்தா ரில்லை; பாட்டு
மேவுபெருங் கூத்தரங்கம் இல்லை; நீரும்

மன்... ப், வையத்தின் அரசி யாய்நான்
வ... த அழைத்தாலும் வாரேன்” என்றான்!
என்க... கிறுகிறுக்க, உணர்ச்சி மாய,
ஏம... சிற்றுருக் கேகி னேனே!

காதலியை... னியிதழில் தமிழின் பத்தைக்
காணுத... க மணம்புரிந்தேன்; அவளோ என்னை
வேதனைசெய் புலைக்கூடத் திருத்தி விட்டாள்;
‘விதி’ யென்றான் என் அன்னை; “இல்லை, இல்லை,
மாதவளே தன் தவறை புணர்ந்திச் சிற்றார்
வரும்வரைக்கும் நானழையேன் ‘அவளை’ -
என்றேன்;
திதறியாப் புள்ளாக விண்ணில் வாழ்ந்தேன்;
சிறுமதியால் தாழ்ந்து விட்டேன்; கொடுமை
தோய்ந்தேன்!

பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் மாறி மாறிப்
பெயர்ந்தனவே; ஆண்டுமொரு முன்று யிற்றால்!
ஒருநாள்; என் னூர்விட்டே சென்னை போனேன்;
“உன்மனைவி இங்குள்ளாள்” என்றேன்
நெஞ்சள்,
அருவாங்கி யாரோபன் முறைசொன் னார்; நல்
லாசையொரு புறம்தூண்ட, அதனை வெல்ல
ஒருவாறு முயன்றேன்நான்; முடிய வில்லை;
ஒடியொரு படக்காட்சி நிலையம் கண்டேன்!

மனஅமைதிக்கீ குமருந்தென் றுட்சென் றேன்நான்
மணியாகப் படந்தொங்கிற் றதனுள் ஆழ்ந்தேன்;
தனபாரந் தாங்குமொரு தையல் தன்னைத்
தனியிடத்தே எதிர்ப்பட்டுத் தழுவி, “என்றன்,
அனமேநீ ஒருமுத்தம் அருளாய்” என்றே
அவளன்பன் கேட்கின்றான் அவளோ அன்னான்
கனமான மார்பகத்தில் அட்டை யாகிக்
கண்புதைத்தாள்; படம்பார்ப்போர் உணர்ச்சி
பொங்க,

“அட்டாஓ” என்றார்; நான் ஆஆ! என்றேன்!
அனைவருமே புதுமுகத்தக் காசி சொன்னார்!
“நடமாடுங் கலைக்கோயில் இவளே” என்றார்!
நாட்டிலுயர் நடிக்கையென ரசிகர் ஆர்த்தார்!
“படமா, து” என்றுசிலர் கூச்ச விட்டார்!
பரபரப்பாய் நா னிவளை எங்கோ பார்த்தேன்!
அட்டா, என் மனைவியிவள், மனைவி” என்றேன்!
அவ்வளவே, பின்நடந்த தறியேன் அய்யா!

குயில்

Regd. No. M. 7030.

கா த ல்

நினைவு வராதா?

∞★☪★∞

நிலவு வராதா!—எங்கும்
உலவி வராதா!

நிலவு கண்டால் என்முகம் அவன்
நினைப்பில் வராதா!—அவன்
மறதி தீராதா!

வெயில் தழுவாதா!—ஒளி
இருள் கழுவாதா!

வெயில் கண்டால் என் புருவம்
விரும்பம் தராதா!—காதற்
கரிப்புத் தீராதா!

மலர் விரியாதா!—அங்கு
மணம் பரவாதா!

மணம் நுகர்ந்தால் என் குழல் அவன்
மனத்தைத் தொடாதா!—அவன்
மறதி கெடாதா?

மின்னல் வராதா!—அவன்
கண்ணில் படாதா!

மின்னல் கண்டால் என் இடுப்பின்
மென்மை நினைப்பான்—காதல்
வெப்பந் தணிப்பான்!

குயிலும் கொஞ்சாதா!—அவன்
செவியில் விழாதா!

குரலால் என் மொழிநினைவு
கொஞ்சம் வராதா!—காதற்
பஞ்சம் தீராதா!

கன்னல் ஓங்காதா—அங்குக்
காட்சி தராதா!

கன்னல் கண்டால் என் உதட்டுக்
கதை மறப்பானா?—இங்கு
வர மறுப்பானா? ★

ஆசிரியர், வெளியீடுவோர், பொறுப்பாளர்: பாரதிதாசன், புதுச்சேரி.
அச்சிடுவோர்: மா, தண்டபாணி, பழநியம்மா மின்விசை அச்சகம், புதுச்சேரி.